

De ontwikkeling van de veiligheidsregio: visie en beleidsuitgangspunten

Fons van Schoten

Regionaal projectleider totstandkoming Veiligheidsregio Gooi en Vechtstreek

Bijdrage aan het symposium 'De veiligheidsregio als spil in de veiligheidsketen'

Pinpoint Management & Consultancy B.V.

Nederlands Instituut voor Brandweer en Rampenbestrijding (Nibra)

11 mei 2006 Arnhem

Inleiding

Mijn bijdrage is bedoeld om aan te zetten tot discussie en meningsvorming en daarom leg ik een paar opvattingen op tafel.

De eerste is dat het kabinet bij de invoering van de veiligheidsregio een fout dreigt te maken door onvoldoende te sturen op het ontwikkelen en stimuleren van intrinsieke bestuurlijke motivatie.

De tweede is dat het kabinet de fundamentele betekenis van de keuze voor verlengd lokaal bestuur miskent. Die keuze impliceert namelijk de wenselijkheid van een lokale belangenafweging, maar in de praktijk dreigt invoering van een systeem waarin de lokale volksvertegenwoordiging vooral het nakijken heeft.

De derde is dat ik een ongezonde spanning zie opbouwen tussen het uitgangspunt van regionaal maatwerk aan de ene kant en wettelijke eisen voor een minimum- of basisniveau aan de andere kant. De vrijheidsgraden voor de regio's lijken heel groot maar de paradox is dat indien ze maximaal benut worden ze als disfunctioneel voor sturing op landelijk niveau zullen worden bestempeld. Daarmee dreigt het gevaar dat de regio's aan hun eigen succes ten onder gaan.

En de vierde tenslotte betreft de doorzettingsmacht. Ik zal duidelijk positie kiezen: ik vind dat de doorzettingsmacht bij de voorzitter van de veiligheidsregio moet liggen en dat er op dit stuk van zaken geen behoefte is aan zelfs maar een theoretische positie van de Commissaris van de Koningin.

Intrinsieke bestuurlijke motivatie: het denken moet van 'if' naar 'when' ...

Het ligt voor de hand een uiteenzetting over de diepere gedachten achter het veiligheidsbeleid te beginnen met de rampen in Enschede en Volendam, met de aanslagen in New York en Madrid. Die gebeurtenissen hebben immers geleid tot een kristallisatie in het beleidsdenken over crisisbeheersing en rampenbestrijding. Maar vóór ik daar aan toe kom wil ik eerst in twee uitersten een contrast schetsen.

Ik kijk eerst naar de Verenigde Staten.

Bekend en navrant is de televisiedocumentaire waarin op basis van theoretische berekening uitvoerig de gevolgen werden geschetst van het aan land komen van een orkaan precies in New Orleans. Dat een gedeelte van de stad dan als een badkuip zou vollopen was bekend. De strekking van die documentaire was dat een dergelijke ramp geen kwestie zou zijn van 'if' maar van 'when'. De Amerikanen hebben klaarblijkelijk genoeg kennis van zaken om zo'n risicoanalyse te maken en een gebrek aan organisatievermogen, middelen en hulpbronnen kan hen ook niet ontzegd worden. Toch heeft er, zoals iedereen heeft kunnen vaststellen, iets fundamenteels ontbroken.

De gang van zaken rond de orkaan Katrina stemt tot nadenken. Kennelijk leverde het feitelijk besef van een mogelijke ramp op zichzelf onvoldoende motivatie op voor een zelfs maar enigszins adequate voorbereiding. Terugkijkend op Katrina is een negatieve associatie bijna niet te vermijden.

In mijn tweede voorbeeld geldt het omgekeerde, daar is de associatie bijna onontkoombaar positief.¹

IJsland is vulkanisch gebied en leeft met de zekerheid van natuurgeweld. Het 'if' is in het denken vrijwel geheel verdwenen en vervangen door het 'when'. Om te begrijpen wat er in IJsland kan gebeuren heb je veel voorstellingsvermogen nodig. De grootste gletsjer, Vatnajökull, heeft een oppervlakte van 8300 km², dat is zesmaal de provincie Utrecht. De ijskap is zeshonderd tot duizend meter dik. En daaronder liggen vulkanen, die met onregelmatige

¹ Ontleend aan Elmar Reishandboek IJsland, Rijswijk 2004, ISBN 90389 1473 3 pag. 36

tussenpozen tot uitbarsting komen. Niets 'if', alleen maar 'when'. De hitte van de uitbarsting doet de ijskap van onderop smelten, tot uiteindelijk de gletsjerkap doorbreekt en een massa water, ijs, lava en puin naar beneden stort die in volume vergelijkbaar is met tweemaal de Amazone.

In 1783 ontstond bij één enkele uitbarsting een lavaveld van 565 km² (dat is twee maal zo groot als de regio Gooi en Vechtstreek). Gletsjers smolten niet alleen, maar verdampten en dat leidde tot wolkbreuken en overstromingen. Twee maanden duisternis, as en giftige gassen leidden tot misoogst, ziekte en hongersnood. De helft van het rundvee op IJsland stierf, alsmede driekwart van de paarden en schapen en een kwart van de bevolking. Serieus werd overwogen het eiland geheel te evacueren.

IJslanders oefenen dus en dergelijke oefeningen zijn ook voor buitenlandse hulpdiensten interessant. In 1997 vond een grote reddingsoefening plaats. Het rampenscenario betrof een zware aardbeving in de nabijheid van Reykjavik, met een beschadigd wegnnet en een uitgevallen energievoorziening. Duizenden mensen zouden medische hulp nodig hebben. Aan de oefening werd doorgenomen door duizend IJslanders en 400 reddingswerkers en militairen uit België, Canada, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Griekenland, Letland, Litouwen, Noorwegen, Oekraïne, Oostenrijk, Roemenië, Rusland, Tsjechië, Verenigde Staten, Zweden en Zwitserland. Na afloop van de oefening was er kritiek op de IJslandse reddingsteams omdat alle reddingswerkzaamheden al waren uitgevoerd voordat de buitenlandse teams op de rampplaats gearriveerd waren.

IJsland en de Golf van Mexico, beide regio's met voorspelbaar natuurgeweld. Maar alleen in het IJslandse geval is er bij de overheid kennelijk sprake van intrinsieke motivatie. Het gebrek daaraan is in New Orleans in de vorm van een hoge rekening bij de burger terecht gekomen.

Natuurgeweld hebben wij ook. De stormvloedramp in Zeeland kent iedereen. Het hoge water in de Betuwe van enkele jaren geleden staat bij de bevolking niet als ramp in de boeken maar dat had gemakkelijk anders kunnen aflopen. Geen ramp, maar een crisis was het uiteraard wél. De discussie over de houdbaarheid van de kustverdediging hebben we hier ook en zelfs een relatief onbeduidende dijkdoorbraak als die in Wilnis maakt duidelijk hoe kwetsbaar wij zijn. In het rivierenlandschap liggen overal de wielen als getuigen van evenzoveel dijkdoorbraken. Er zijn voorbeelden te over en er is maar weinig wiskunde voor nodig om te begrijpen dat statistische zekerheden uiteindelijk ook *feitelijke* zekerheden zijn. Dus ook in Nederland is er in talloze situaties sprake van 'when' en niet van 'if' en zonder doemdenker te zijn kan ik vaststellen dat het niet zo is dat als de wetten van Murphy voor de hele wereld gelden, zij in Nederland *niet*

opgaan. En wat voor natuurgeweld geldt, geldt voor alle andere soorten rampen: vliegtuigrampen, grote spoorwegongevallen, scheepsrampen, rampen op industrieterreinen, rampen door uitvallen van vitale systemen in de infrastructuur of in de communicatie. En sinds enige tijd weten we opnieuw dat aan het lijstje ook terroristische aanslagen kunnen worden toegevoegd.

De vraag is dus hoe het staat met de intrinsieke motivatie bij de overheid in ons land. En bij welke overheid moeten we dan te rade?

Veiligheid als overheidstaak: de prijs is politiek

De vuurwerkramp in Enschede en de cafébrand in Volendam hebben geleid tot onderzoek en zelfonderzoek bij de overheid. Daarbij bleek sprake van een aanzienlijke discrepantie tussen de maatschappelijke verantwoordelijkheden die door de wetgever aan de gemeenten waren opgedragen en de daarmee verbonden, door individuele gemeenten geleverde, prestaties. Dat leidde tot een door de rijksoverheid geregisseerde verbeteragenda op het terrein van handhaving van regelgeving voor de bouw, brandveiligheid, milieu, ruimtelijke ordening en openbare ruimte. Het beleid richtte zich op programmatisch handhaven en veel gemeenten werden zich bewust van de risico's die op het eigen grondgebied aanwezig waren.

De aanslagen in New York en Madrid, later ook Londen, vestigden bij het kabinet (maar natuurlijk niet alleen daar) het besef dat naast natuurgeweld en 'gewone' rampen ook de dreiging van terroristische aanslagen een onontkoombaar onderwerp geworden was. Vanaf dit punt is in het beleid steeds een centraal thema geweest dat er een noodzakelijke verbetering van de samenwerking tussen de bij crisisbeheersing en rampenbestrijding betrokken organisaties dient te worden bereikt. In 2004 publiceert de rijksoverheid het 'Kabinetsstandpunt Veiligheidsregio's' en het 'Beleidsplan Crisisbeheersing 2004-2007'. De centrale doelstelling van dit kabinetsbeleid kan als volgt worden geformuleerd: 'de kwaliteit van de rampenbestrijding bevorderen door versterking van decentrale crisisbeheersing te organiseren in effectieve veiligheidsregio's'. Door het gebruik van de woorden 'decentraal' en 'regio' werden crisisbeheersing en rampenbestrijding onderdeel van onze Nederlandse staatsinrichting. In de Nederlandse verhoudingen betekent dit dat een nadere discussie over verhoudingen in verantwoordelijkheden tussen bestuurslagen en bestuursorganen aan de orde kwam.

Uitgangspunt in het kabinetsbeleid is dat de voorbereiding op rampenbeheersing een taak is van het lokale bestuur (lees: het gemeentebestuur) maar dat het beheer over de hulpverleningsorganisaties verplicht op regionaal niveau moet worden georganiseerd. Deze verantwoordelijkheid voor de gemeentelijke overheid vraagt overigens nog wel nadere uitleg. In de kern komt het hierop neer: door het benoemen van de gemeentelijke overheid, dus van de gemeenteraad, wordt de kwaliteit van crisisbeheersing en rampenbestrijding en daarmee de prijs van veiligheid noodzakelijkerwijs onderwerp van politieke weging. De prijs waartegen wij ons als samenleving tegen onveiligheid willen verzekeren zal dus uiteindelijk tot stand komen door een integrale politieke afweging via het budgetrecht van de raad. Platter gezegd: nut en noodzaak van de brandweer wordt in de gemeenteraad afgewogen tegen nut en noodzaak van lantaarnpalen. Begrijp mij goed: daar is niets mee mis want dit is eenvoudigweg hoe onze staatsinrichting op gemeentelijk niveau geacht wordt te werken. Maar er zijn twee complicaties die in beginsel allebei een negatieve invloed hebben op de door mij hiervoor als wenselijk bestempelde intrinsieke motivatie van de (in dit geval: gemeentelijke) overheid.

In de eerste plaats is er de noodzaak van regionalisering via de lijnen van verlengd lokaal bestuur, dus via een gemeenschappelijke regeling. Gemeenten zijn niet zomaar enthousiast te krijgen voor gemeenschappelijke regelingen. Die ademen een sfeer van onvoldoende democratische legitimering, van onvoldoende transparante besluitvorming en vooral van onvoldoende mogelijkheden van sturing en controle. Over de begroting van een openbaar lichaam op basis van de Wet gemeenschappelijke regelingen wordt in het bestuur van die regeling besloten en indien daar een proces van compromisvorming aan is vooraf gegaan, valt het de individuele gemeenteraad moeilijk, zo niet onmogelijk daar nog een vinger achter te krijgen. Dat levert dus geen bijdrage aan de intrinsieke motivatie van gemeenteraden.

Maar de tweede complicatie is ernstiger.

Deze tweede complicatie is de noodzaak van wetgeving die de basisniveaus in het veiligheidsbeleid verankert en daarmee het plechtanker vormt voor het optreden van onwenselijke kwalitatieve verschillen tussen de regio's. Want vóór we het weten is het beeld als volgt neergezet: het rijk bepaalt het minimumniveau en de gemeenten zijn verplicht de middelen daarvoor via de begroting van de gemeenschappelijke regeling te fiatteren zonder dat zij de zekerheid hebben dat het rijk die kosten terugvergoedt. Het risico is duidelijk: gemeenteraden zitten niet te wachten op verplichte uitgaven die niet door doeluitkeringen door de rijksoverheid worden afgedekt. Het principe 'wie bepaalt, moet ook betalen' zal van stal worden gehaald om

te bepleiten dat de middelen om te voorzien in alle bij wet voorgeschreven gemeentelijke uitgaven voor veiligheid door de rijksoverheid ook daadwerkelijk ter beschikking worden gesteld. En in het eventuele geval dat het rijk wél alle kosten betaalt, vervalt dan niet de rol van de lokale overheid?

De houding bij veel gemeenteraadsleden is dat 'wij wat bij wet geregeld wordt zullen uitvoeren'. Dat is vooralsnog allesbehalve een getuigenis van intrinsieke motivatie en moet dus zorgen baren. De beleidsparadox is dus de wens van het kabinet een wettelijke structuur van minimumeisen tot stand te brengen die naar zijn aard contraproductief is voor het ontwikkelen van intrinsieke bestuurlijke motivatie.

De inrichting van veiligheidsregio's: eenheid in verscheidenheid?

Bezien we nu wat het kabinet verstaan wil onder het begrip 'veiligheidsregio'.

Door de introductie van de term 'veiligheidsregio' is de discussie over de regionalisering van de hulpverleningsorganisaties geagendeerd. Die discussie gaat minimaal over de volgende drie vragen:

1. wat wordt verstaan onder 'beheer'?
2. over welke hulpverleningsorganisaties gaat het?
3. wat is de beoogde schaalgrootte voor de regionalisering?

Het kabinet wil op regionaal niveau één bestuur dat verantwoordelijk is voor de crisisbeheersing en rampenbestrijding. Om die verantwoordelijkheid te kunnen dragen moet er bij dat bestuur uiteraard een levend besef zijn van de taken en bevoegdheden die daarbij horen. Was het nu maar zó dat deze taken en verantwoordelijkheden in een min of meer eenduidig beeld te vangen zouden zijn. Niets is minder waar.

Het opsommen van de taken is op zich al een karwei maar dat lukt nog redelijk: het bestuur van de veiligheidsregio belast met de uitvoering van de volgende taken:

- a. het opstellen en uitvoeren van een multidisciplinair beleidsplan rampen- en crisisbeheersing;
- b. het beheer van de gemeenschappelijke meldkamer en de 112-centrale;

- c. het beheer en beleid ten aanzien van de regionale brandweer inclusief de taken die in het kader van de regionalisering van het beheer van de gemeentelijke brandweer overgaan naar de regionale brandweer;
- d. het beheer en beleid van de GHOR;
- e. het gevraagd en ongevraagd adviseren van de deelnemende gemeenten op het gebied van het gemeentelijk en het sectorale proactie- en preventiebeleid ten behoeve van het (regionale) crisisbeheersingsbeleid.

Het opsommen van de bevoegdheden is eigenlijk onbegonnen werk. Een serieuze poging heb ik als bijlage toegevoegd want het oplezen zou te veel tijd kosten. Daar hoeft niemand lang naar te kijken voor het beseft komt dat elk van de vijftientig veiligheidsregio's op basis van situationele kenmerken een eigen ontwikkelingsrichting zal inslaan. Op termijn zal dat onherroepelijk leiden tot een wens om tot nadere afstemming en normalisatie te komen. Dat kan alleen door méér centrale sturing. Wat zich hier aandient is het beseft dat de veiligheidsregio uiteindelijk wel eens niet veel meer kan blijken te zijn dan een tussenstation op weg naar meer centrale sturing. Het ontwikkelingspad van de politie, van gemeentelijk naar nationaal, moge hier ten voorbeeld dienen.

Mijn tweede vraag was: om welke hulpverleningsorganisaties gaat het?

Het kabinet is duidelijk en voor dit moment nog bescheiden tegelijk: men wil de brandweer en GHOR onder één bestuur dat tevens verantwoordelijk is voor de rampen- en crisisbeheersing en de gemeenschappelijke meldkamer; dit bestuur moet verplicht samenwerken met de politie en de gemeenten. Maar als dit gerealiseerd is, zo erkent het kabinet, dan is de veiligheidsregio 'niet af'.

Een nog ontbrekende schakel kan wat mij betreft nu al benoemd worden. Dat is de verplichte intergemeentelijke samenwerking bij de uitvoering van gemeentelijke taken in het regionaal beheersplan rampenbestrijding. Dat de conceptwetgeving voor de veiligheidsregio hier niets over zegt is meer dan merkwaardig: het is een omissie. 'Zonder dat is het al ingewikkeld genoeg,' heb ik wel als verklaring gehoord. Kennelijk! Inderdaad, het totstandbrengen van zelfs maar conceptwetgeving voor de minimaal verplichte verdergaande regionalisering van de brandweer blijkt al een buitengewoon lastige zaak.

Maar voor wie eigenlijk? Het rijk stuurt onvoldoende op het stimuleren van intrinsieke bestuurlijke motivatie, maar steekt het leeuwendeel van de energie in discussies over wettelijk te regelen minimumregionalisering. Dus in het stellen van regels voor wie eigenlijk niet wil. En maakt het vooral zichzelf daarmee moeilijk, want op basis van intrinsieke bestuurlijke motivatie

kan een regio er ook zonder wetgeving voor kiezen de brandweer volledig te regionaliseren en hetzelfde geldt voor verdergaande bundeling van krachten in de intergemeentelijke rampenbestrijding, ook dat kan zónder wetgeving

Ten derde is er de vraag naar de beoogde schaalgrootte van de veiligheidsregio. Hier is gekozen voor een op zichzelf begrijpelijke pragmatische oplossing: de geografische indeling in politieregio's is leidend voor de vorming van veiligheidsregio's. Paradoxaal genoeg! Want vooralsnog is de politie geen constituerende partij in de veiligheidsregio, maar 'slechts' een convenantpartner. Kennelijk heeft hier niet de zakelijke, organisatorische of operationele logica voorop gestaan, maar de strategische wens om regiovorming te zoeken over de band van de bestuurlijke congruentie van regionaal college politie en bestuur regionale brandweer. Dat mag en er is zelfs veel voor te zeggen. Maar het zal niet verhinderen dat er binnen afzienbare tijd nadere discussies ontstaan over de bestaansrechtvaardiging van vijftientig veiligheidsregio's. Die bestaansrechtvaardiging is immers niet op voorhand identiek aan die van de vijftientig bestaande politieregio's.

Doorzettingsmacht of afschuiven...

De veiligheidsregio is een middel om te komen tot meer samenwerking, meer daadkracht en minder vrijblijvendheden met het oogmerk slagvaardiger en professioneler te kunnen optreden bij rampen en crises. Meer slagvaardigheid en minder vrijblijvendheid leidt als vanzelf tot het centraal stellen van het begrip 'doorzettingsmacht': dat betekent herzien van bestuurlijke verantwoordelijkheden en bevoegdheden. Dat moet ook wel, want wie het speelveld van de veiligheidsregio overziet struikelt over de competenties en verantwoordelijkheden. Dat kan zo niet blijven: het is té gecompliceerd en de kans op onduidelijke bestuurlijke verantwoordelijkheden is té groot.

Zo zijn er de gemeenten met hun dualistische bestuurlijke verhoudingen tussen raad en college. De burgemeester heeft steeds wisselende posities, nu eens lid van het college, dan weer voorzitter van de raad, soms bestuursorgaan, dan weer opperbevelhebber. Er is een regionaal college politie, soms een gewestelijke GGD en er is een regionale brandweerorganisatie. Daarnaast is er het provinciebestuur, niet te verwarren met de Commissaris der Koningin, en er zijn de ministers van BZK en Justitie. Er is het Openbaar Ministerie. Defensie, Rijkswaterstaat, LNV, VROM, VWS.

Doorzettingsmacht is voor mij synoniem met de twee complementaire vragen: ‘Wie is verantwoordelijk en beslist?’ en: ‘Aan wie wordt verantwoording afgelegd?’

Als op die twee vragen geen duidelijk antwoord gegeven kan worden, dan is er iets mis. Dan is de verantwoordelijkheid kennelijk in delen uitsplitsbaar en wordt hij uiteindelijk zodanig verdund dat er van rekenschap en maatschappelijke verantwoording weinig heel blijft.

Mijn persoonlijke opvatting is dat het concept van de veiligheidsregio gediend is met doorzettingsmacht van de voorzitter van het veiligheidsbestuur en dat de daarbij behorende verantwoordingslijn loopt naar de gemeenteraden.

De centrale doelstelling van het beleid is ‘de kwaliteit van de rampenbestrijding bevorderen door versterking van decentrale crisisbeheersing te organiseren in effectieve veiligheidsregio’s’. Ik kan niet inzien dat die kwaliteit bevorderd wordt, of die crisisbeheersing versterkt wordt, of de veiligheidsregio effectiever wordt, door het onthouden van de doorzettingsmacht aan de veiligheidsregio zelf. Toch bepleitte de Tweede Kamer in 2005 met een in mijn ogen tendentius gestelde motie-Cornielje dat de doorzettingsmacht niet bij wat men noemde een ‘superburgemeester’ zou worden gepositioneerd.² De Tweede Kamer wil geen ‘superburgemeesters’ en koestert kennelijk liever de fictie dat alle burgemeesters gelijk zijn. De toelichting bij de motie laat ook zien dat de keus om de doorzettingsmacht bij de Commissaris van de Koningin te laten vooral op staatsrechtelijke en niet op kwalitatieve overwegingen is gemaakt. Remkes heeft inmiddels duidelijk gemaakt dat hij een rol voor de Commissaris alleen nog ziet weggelegd als de voorzitter van het veiligheidsbestuur geen overeenstemming bereikt in het Regionaal Beleidsteam, of als er in dat beleidsteam te weinig voortgang is of, en dat is de derde mogelijkheid, als er ‘andere problemen’ zouden optreden.³ Welke dat zouden kunnen zijn wordt niet nader benoemd. Het gaat er wel heel erg naartoe dat de voorzitter van het veiligheidsbestuur die in de toekomst om een interventie door zijn Commissaris komt vragen daarmee een testimonium paupertatis afgeeft. Remkes gaat al zover dat hij een interventie een ‘theoretische mogelijkheid’ noemt. De boodschap aan de voorzitters van de veiligheidsregio’s lijkt daarmee duidelijk: gij zult uw eigen problemen oplossen.

Tenslotte

Ik ben voorstander van de komst van veiligheidsregio’s en het kost mij weinig moeite mijzelf te overtuigen van het nut van mijn werk als projectleider in mijn regio.

² Tweede Kamer der Staten-Generaal, 29517 nr. 5

³ Tweede Kamer der Staten-Generaal, 29517 nr. 9

Maar bij de wijze van totstandkoming van de veiligheidsregio zijn zeker behoorlijke kanttekeningen te plaatsen.

Intrinsieke bestuurlijke motivatie is naar mijn gevoel de sleutel tot een succesvolle veiligheidsregio. Het kabinet moet die intrinsieke motivatie zien op te roepen en te ondersteunen. Dat gebeurt onvoldoende waardoor er geen draagvlak voor het proces wordt ontwikkeld. De politieke regie van het kabinet kenmerkt zich door voortdurende stagnatie en wordt inmiddels door de Vereniging van Nederlandse Gemeenten zwaar gehekeld. De projectorganisatie van het ministerie van BZK kan mede daarom niet effectief en geloofwaardig sturen en vertoont steeds meer tekenen van verkramping. Het gesternte voor de veiligheidsregio verschuift, wordt ongelukkiger. Gemeentebestuurders zonder intrinsieke motivatie zien helaas veel van hun vooroordelen bevestigd worden en die blijven dus aan de kant staan. Want wat voor elk kind in elk zwembad geldt, geldt ook voor bestuurders: als je er zélf niet in wilt springen, dan wil je er zéker níet in gedúwd worden...

Maar gemeentebestuurders met intrinsieke motivatie gaan wél verder, want hier geldt het omgekeerde van de eerder genoemde beleidsparadox: wie wil kan de veiligheidsregio grotendeels (en misschien wel béter) zonder wetgeving invoeren.

Dat moet toch echt te denken geven.

Bijlage: proeve van een opsomming van de bevoegdheden veiligheidsbestuur

- bevoegdheden die voortvloeien uit de brandweerwetgeving
 - het instellen en instandhouden van een regionale brandweeralarmcentrale;
 - het aanschaffen en beheren van gemeenschappelijk materieel;
 - het benoemen, schorsen en ontslaan van de commandant en het overige personeel van de regionale brandweer en het vaststellen van een instructie van het personeel;
 - het beschikbaar stellen van personeel en materieel ter ondersteuning van de hulpverlening door andere besturen;
 - het voorbereiden van de coördinatie bij de bestrijding van rampen en zware ongevallen;
 - het voorbereiden van de organisatie voor het optreden van de brandweer in buitengewone omstandigheden en het regelen van de operationele leiding bij de bestrijding van rampen en zware ongevallen;
 - het verzamelen en evalueren van gegevens ten behoeve van de waarschuwing en alarmering van de bevolking in geval van een ramp of een zwaar ongeval of van ernstige vrees voor het ontstaan daarvan;
 - het waarschuwen van de bevolking doormiddel van het sirenenet, het verkennen van gevaarlijke stoffen en het verrichten van ontsmetting;
 - het vaststellen van:
 - a. een beheersplan voor rampen en zware ongevallen;
 - b. een organisatieplan;
 - het adviseren van de gemeentebesturen:
 - a. op het gebied van de brandpreventie;
 - b. ter zake van voorbereidende maatregelen op het gebied van de brandbestrijding en -beperking in bepaalde objecten;
 - c. over het aanschaffen van materieel, een en ander overeenkomstig de in de regeling neergelegde regels;
 - het verzorgen van:
 - a. oefeningen met het oog op het optreden in groter verband;
 - b. opleidingen.
- bevoegdheden die voortvloeien uit de wet- en regelgeving op terrein van de ambulancezorg:
 - de vaststelling van de eisen waaraan de Regionale Ambulance Voorziening dient te voldoen ten aanzien van de meldkamer ambulancezorg;
 - het geven van adviezen aan de Minister over andere GHOR aspecten terzake de ambulancezorg, waaronder aanvullende paraatheid bij evenementen of specifieke voorbereiding op incidenten;
 - het geven van aanwijzingen aan de Regionale Ambulance Voorziening in geval van grootschalig

optreden of uit een oogpunt van openbare orde.

- bevoegdheden die voortvloeien uit de wet- en regelgeving op terrein van de geneeskundige hulpverlening bij ongevallen en rampen;
 - het instellen en in stand houden van een meldkamer voor de ambulancezorg;
 - het vaststellen van de taken van de binnen het grondgebied van de aan de regeling deelnemende gemeenten werkzame gezondheidsdiensten in het kader van de geneeskundige hulpverlening en de realisering daarvan;
 - het instellen en in stand houden van een organisatorisch samenwerkingsverband gericht op geneeskundige hulpverlening;
 - het zorgdragen voor onderlinge bijstand bij de uitvoering van de geneeskundige hulpverlening;
 - het benoemen, schorsen en ontslaan van de regionaal geneeskundig functionaris;
 - het vaststellen van een organisatieplan GHOR.

- het sluiten van een overeenkomst met het regionaal college en met het bestuur van de Regionale Ambulance Voorziening over de inrichting en het beheer van de gemeenschappelijke meldkamer en de 112-centrale;

- het sluiten van overeenkomsten met het regionaal college, andere overheden en derden over de afstemming, voorbereiding of uitvoering van taken die betrekking hebben op hulpverlening en veiligheid;

- het sluiten van overeenkomsten met de gemeenten over de coördinatie, de aansturing, alsmede de operationele beschikbaarstelling van menskracht en middelen in het belang van en ter voorbereiding op grootschalig gecoördineerd optreden;

- het toepassen van de toezichts- en handhavinginstrumenten die de wetgever op basis van de toepasselijke wet- en regelgeving beschikbaar stelt in het kader van de uitoefening van voormelde bevoegdheden;

- het voeren van bezwaar- en beroepsprocedures ter waarborgen van de belangen die in het kader van de wettelijke en door de gemeenten aan de veiligheidsregio opgedragen taken in het geding zijn;

- het verrichten van diensten voor een of meer deelnemende gemeenten of voor andere gemeenten, indien deze daarom verzoeken.